

אש קודש

במלחמה הידועה - הניצחון הוא עצם היציאה!

וגם: קבלה שהיא כמעקה לגגך, היא תסמוך את נפילתך!

צחות שאת הקטע הזה אומרים בארמית, כדי שלפחות פה נתבונן מה אנו מבקשים, שנרצה בכל ליבנו לעשות תשובה!

סמוך את נפילתך!

את הרצון הגדול הזה אנו צריכים לשמר בתוכנו מימי הסליחה לכל השנה, ונמצא לכך רמז בפרשה מהנאמר במצות מעקה. אומרת התורה הק', "כי תבנה בית חדש" - כשאתה ניגש לבנות את המשכן החדש בתוכך, לכפר על כל השברים והפשעים ולהתחדש לקראת השנה החדשה, תשים לב לדבר קריטי להמשך הדרך. עכשיו אתה נמצא באוירה של התחלה, בשמחה של התשובה, והכל נראה בעיניך נפלא. אך דע לך שאחרי הימים הנאהבים והנחמדים יבואו ימים עם קשיים, לא הכל יהיה תוכנית כבקשתך והעבודה תהיה קצת קשה. ואז, לא תהיה לך התחדשות כזו כמו שיש עכשיו שאתה בעיצומה של בניה חדשה. לכן תן את ליבך כבר עתה להתכונן לרגע של נפילה.

מה יחזיק אותך ברגע של נפילה? "ועשית מעקה לגגך" - כדי שתישאר במקום הגבוה בו אתה נמצא, בגג הרוחני אליו עלית, עליך לקבל על עצמך קבלה אישית בעניין שאתה מכיר בעצמך כנקודת תורפה! אפילו קבלה קטנה אבל בתנאי שתהיה יציבה וחזקה כמו מעקה!
"כי יפל הנפל ממנו" - כי בלי הקבלה הזו, בלי המעקה הזה, הנפילה עלולה לגרום חלילה עוד נפילה ואז הדרך חזרה תהיה כבר הרבה יותר קשה! אם תעשה לך מעקה, גם אם תיפול זה יהיה בתוך הגג.. ואז ננקל תקום ותמשיך ביתר שאת! בחלק של ה'דודי לי' אנו מבקשים מהשי"ת בסליחות "סמוך את נפילתם", אך עלינו לזכור בחלק של ה'אני לדודי' לסמוך את עצמנו לקראת זמן של נפילה עם קבלה קטנה וחזקה!

גוט שאבע'ס

להתגייר ולהנשא לבעל צדיק מעורכי המלחמה, בכל זאת הגעגועים לאביה ולאמא שוברים את ליבה, וצריך לתת לה חודש ימים כדי לבטא את הגעגוע. ואומר הזוה"ק שזו תמצית עבודתנו באלול, להתגעגע לאבינו מלכנו! לכסוף ולהשתוקק לעשות רצונו כרצונו! לא משנה כלל באיזה מצב אנו נמצאים ועם מה אנו מגיעים, הגיע הזמן להביע את הגעגועים! רחמנא, רעותא דליבא בעי!

עבד ה' ילך, וה' יילחם!

זקני חכם מנחם מנשה זי"ע (במוצש"ק, י"ב אלול, יחול יומא דהילולא קדישא) שואל בספרו 'אהבת חיים' מדוע התורה הזכירה לשון יציאה ולא אמרה 'כי תלחם עם אויבך'? ומבאר שידוע שכל המלחמות שנצחו אבותינו מקדם לא נצחו בחכמה ולא בתבונה ובתכניות, אלא רק יצאו למלחמה ולה' הישועה. וכך מצינו בדוד המלך ע"ה כשיצא להילחם בגלית הפלישתית אמר לשאול "עבדך ילך ונלחם עם הפלשתי הזה" ולכאורה היה צריך לומר 'עבדך ילך וילחם'? אלא אמר דוד אני איני לוחם כלל, אלא אני רק יוצא למלחמה והקב"ה יילחם, ואז 'ונתנו ה' אלהיך בידך'.

מתשובתו הנפלאה לגבי המלחמה נוכל ללמוד לדברינו במלחמת היצר. רצון ה' הוא "כי תצא למלחמה" - העיקר שתצא למלחמה! תביע את רצון הלב שלך להשתנות! ואז, תזכה ל'ונתנו בידך'.

וכך כותב ה'אור החיים' הק' זי"ע בפרשת שופטים על הפסוק "כי תצא למלחמה על איבך" שמרמז על המלחמה הידועה שאין גדולה ממנה, מלחמת האדם ביצרו ובא להסיר ממנו את הפחד, כי באמת אם היינו באים בכוחנו אין לנו כח נגדו, אבל כיוון שה' אלוקינו עמנו כוחנו גדול 'כי כשבא האדם להיטהר ימינו יתברך מקבלתו ונדבק לה' והוא יכניע מציריו' יעו"ש.

בחלק של הארמית בסליחות אנו מבקשים "הב לן ליבא לתיובתא", ונאמר בדרך

כי תצא - העיקר שתצא!

פרשתנו פותחת "כי תצא למלחמה על איבך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבית שביו". שואלים המפרשים מדוע פתח בלשון רבים 'אויבך' וסיים בלשון יחיד 'ונתנו'? נראה לבאר בשני אופנים בדרך העבודה, שבמלחמת היצר הכתוב מדבר. באופן אחד נבאר שבא ללמדנו שבתחילה היצר הרע נראה לאדם כאויבים רבים, כמשהו עצום שאינו יכול לו, אך אם הוא בוחר לצאת למלחמה הוא רואה שהוא יכול לו! הוא מבין שזה אחיזת עיניים של מלך זקן וכסיל, ואם הוא מביע את רצונו להילחם בו, הוא זוכה ל'ונתנו'!

באופן אחר נבאר שבאה התורה ללמדנו יסוד גדול. גם אם יש לך אויבים רבים, גם אם אתה ניגש לעבודת התשובה ואתה רואה שיש לך לא מעט דברים לתקן, דע לך שהניצחון הראשון קורה כבר בחיסול האויב הראשון! כבר בהתגברות הראשונה נאמר עליך 'ונתנו' - הוא בידיים שלך! כנודע בעבודת ה' המלחמה היא המטרה ולא הניצחון, ולכן עצם היציאה למלחמה, עצם זה שאתה מתעורר ולא מוכן להישאר באותו מצב, כבר נקרא ניצחון! התורה מלמדת אותנו יסוד גדול אותו עלינו להפנים בפרט בימים אלו, שלא ירפו ידינו חלילה שאין ביכולתנו לתקן את עצמנו בכל דרכינו. עלינו לצאת למלחמה, ואז 'ונתנו' לאט לאט בדרך העולה מעלה. נרמזו זאת גם בלשון הפסוק "ונתנו.. בידך" מה שנדרש ממך שתעשה מה שבידך! אחרי זה תגיע ל'ושבית שביו' צעד אחר צעד, שטח ועוד שטח.

געגועים - דא חודש אלול!

רצון הלב הפנימי, הוא עיקר העבודה באלול, כפי שמתבאר מדברי הזוה"ק בפרשתן לגבי אשת יפת תואר "ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים", 'דא אלול'. קראתי הסבר נפלא על הקשר בין הדברים, שאשת יפת תואר למרות שהיא זוכה